

GÖZ UCU

Ümitler içindeyim gözlerin aydın
Yokuşların alınganlık huyu var
Nasıl da uçuyor havada kuşlar
İnsan bir nefeslik candır güzelim
Şehrin kalbini yoran lodoslar
Ağır ağır çıkılan yorgun yokuşlar
Söz üşümez rüzgâr esmezse
Sebepsiz yere döner mi dünya?

Yani bir yanılığın gülü olsa burada
Gözlerini sis bürümüş gökyüzü
Haydi, hatırlayalım kuytuların
İçimizdeki kırgınlık zamanlarını
Elbet zamanı geçmiş değildir
Bir kuş konsa dallarına ağacın
Yaşamak dediğimiz şeydir aslında.

Hayat, ağaçların yapraklarını
Topluyor gölgesinde zamanın
Bize çiçeklerden güzellikler
Çocuklardan sevinçler kalıyor
Bir de olmasa elemli bakışları
Yüzlerindeki kederli imgeler
Boyunlarında asılı yaşamak ağrısı.